

Vážení divadelní přátelé,

2. října oslavila Hudební scéna našeho divadla své osmnácté narozeniny.

Dalo by se tedy říct, že dosáhla z pohledu na lidský život své dospělosti. Nutno však konstatovat, že byla dospělá už v první den svého „užití“, tedy 2. října 2004, kdy byla slavnostně uvedena do provozu premiérou muzikálu *Hair (Vlasy)* podle scénáře Miloše Formana.

Už v roce 1997 bylo jasné, že s jednou divadelní budovou nevystačíme, a tak se vedení našeho města rozhodlo zařadit výstavbu nové divadelní budovy mezi své čtyři priority a dohodlo se se státem na kofinancování. Schválení v parlamentu proběhlo za všeobecného souhlasu napříč všemi stranami. Všichni tuto stavbu podporovali, i když se samozřejmě (jak už to bývá) naši škarohlídi, kteří s nepochopitelným sebevědomím prorokovali různé špatné konce této myšlenky.

Zadání architektům vycházelo z nejlepších tradic světového divadla – hlediště jako antický amfiteátr a hrací prostor dle podoby velkých barokních divadel: hlavní jeviště, dvě postranní ve stejné velikosti a jedno zadní. Když nakreslíte jednoduchý půdorys, vypadá to jako panenka v sukni...

Už od začátku toto divadlo disponovalo světově unikátním technickým vybavením v oblasti zvuku, světla a jevištních technologií. V průběhu let, podobně jako je tomu například i při využívání automobilů, muselo docházet k renovaci všech zařízení, a tak i dnes nabízí Hudební scéna špičkový, maximálně dosažitelný technický komfort. Čeští i světoví osvětlovači a zvukaři k nám přijíždějí za účelem se něco nového naučit.

Ještě před zahájením celého procesu přípravy stavby jsme deklarovali a dodnes se toho držíme, že v nové budově naleznou platformu pro svá díla především současní autoři. I proto vznikl název Soudobá Hudební scéna.

Za dobu své existence jsme zde uvedli celkem 86 premiér, z nichž bylo 24 premiérami světovými a 31 premiérami českými!!! Všechna představení pak za oněch prozatímních osmnáct let navštívilo dva milióny sto tisíc diváků...!

Jsem nesmírně rád, že zájem o naše produkce brzy překonal i hranice naší země a že o to uvést své dílo ve světové premiéře právě u nás usilují různé produkce a autoři z celého světa. Před pár dny jsme uvedli historický muzikál *Medicus*, který napsali španělští autoři na motivy románu Noaha Gordona *Ranhojič*. Toto dílo jsme zrealizovali jako první divadlo na světě mimo Španělsko.

Jedná se o jakýsi dvojnásobný dárek. Naši inscenaci totiž vnímáme jako poděkování všem lékařům, sestřičkám a zdravotnickému personálu, kteří s obrovskou obětavostí po dlouhou dobu čelili covidové epidemii v naší zemi. Všem těm, pro které je zdraví jejich spoluobčanů věcí posvátnou. A za druhé pak jako dárek k osmnáctým narozeninám této divadelní budově. Toto dílo je totiž fascinující především díky svému poselství o významu lidské soudržnosti. Našemu světu od nepaměti bohužel vládnu různé typy nesnášenlivosti, z nichž ty, které jsou založeny na náboženském fundamentalismu, pro naše životy představují to největší nebezpečí. Není třeba dodávat, jak významné je toto sdělení právě v těchto dnech v kontextu se světovými událostmi.

Přeji naší Hudební scéně všechno nejlepší, což znamená další spoustu úžasných představení, a hlavně pak navýsost spokojené publikum.

Tedy na shledanou v dalších dnech, které se sčítají do let, se s vámi za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

**LISTOPAD
2022
CENA 48,- Kč**

MdB KLUB

TALK SHOW Z VAŠEHO DIVADLA

Na další talk show z našeho Divadelního klubu se můžete těšit 24. listopadu. Sledujte náš web, ať si zajistíte své vstupenky.

Stalo se...

Díky spolupráci s brněnskou hvězdárnou jsme měli vesmírnou premiérovou Dvoranu.

K premiéře komedie *Ti druzí přišli* hercům gratulovat i další kolegové z divadla.

Nezapomeňte hlasovat v anketě *Křídla*.
Třeba příště vylosujeme právě vás.

V sobotu 8. října se po představení *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) slavily hned několikery narozeniny. Gratulujeme Janě Musilové, Danielu Rymešovi a především Zdeně Herfortové, kterou můžete vidět v roli paní Hradské.

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO FINANČNĚ
PODPORUJE MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Soutěž se židlí Jana Skácela

Partneři divadla

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

CARent

I tentokrát fotografka Nikol Wetterová zastihla u Skácelovy židle jednoho z našich kolegů. Poznáte, kdo je to tentokrát? V minulém čísle to byl Daniel Rymeš a na našem profilu na Facebooku se dozvíte, kdo vyhrál. [Sledujte nás a vyhrajte také!](#)

Kristýna Daňhelová

Stalo se to, že je mi tu dobře

Tento rozhovor vznikl v době, kdy už Kristýnka věděla, že je nominována na Cenu Thálie za titulní roli v muzikálu *Jane Eyrová*, ale ještě nevěděla, jestli cenu nakonec získá nebo ne. Dnes už víme, že Cena Thálie Kristýně (chce se dodat – prozatím!) utekla, ale na tom, že je to mimořádný a cenný úspěch, se nezměnilo nic. Ani na upřímnosti a vtipu, s jakými odpovídala začátkem září v pivnici Hladinka a Šnýt na sadu zvědavých otázek.

Proč se ti do toho rozhovoru nechtělo?

Protože nerada mluvím o sobě. A už vůbec ne takhle oficiálně.

A o čem mluvíš ráda?

Poslední dobou o fotbale. Po devíti letech jsem totiž začala chodit na fotbal, na 1. FC Slovácko. A je to takový můj únik. Když mám nějaké trápení, jdu na fotbal.

A daří se jim?

No teďka strašně! Hrozně bych si přála jim zpívat hymnu před začátkem zápasu. Ale oni jednak hymnu nehrají a jednak jsem si to asi zkazila tím, že jsem nazpívala hymnu Zbrojovky, takže by mě už stejně nepozvali. Teď jsem navíc v rozhovoru pro TV Slovácko přiznala, že kromě Slovácka fandím i Spartě, takže jsem si to tam polepila definitivně.

Jaké to bylo, když ti zavolali z Herecké asociace, že jsi nominovaná na Thálii?

To bylo vtipné, já byla zrovna sama u Anči Fialové na bytě, bylo to právě po premiéře *Slunce, seno, jahody* v Hudebním divadle Karlín a měla jsem zlou kocovinu. Hodně zlou. A jak jsem impulzivní, však mě znáš, tak jsem začala do telefonu hrozně pištět. To se asi lekli, pak jsem se omlouvala, ale říkali, že jsou na takové reakce zvyklí. No a šla jsem hrát do Karlína první reprízu.

Komu jsi to řekla jako prvnímu?

No našim, samozřejmě. Tátovi, mámě, ségře. To jsou i lidi, u kterých mě nejvíc trápí, když se jim nelíbí něco, v čem hraju.

K *Jane Eyrové* – hrála už jsi někdy takhle ústřední roli, kdy je celé představení soustředěné na osud tvé postavy?

Takhle velkou asi ještě ne. Asi je to poprvé.

A je pro tebe ještě něčím mimořádná?

Když byl na *Jane Eyrové* táta, tak mi pak řekl – a on mě viděl ve všem, co jsem kdy dělala, na Orlí i v Městském – že poprvé mě nevnímal jako dceru, která něco hraje. Že neviděl mě, že viděl postavu. A asi na tom něco je, protože i já jsem v téhle roli poprvé zapomněla na to, že běží reálný čas, na to, že jsem tam já, Daňhelová. Poprvé v životě jsem dokázala to, co po nás Gazda chce – být pořád mentálně online. Na *Jane* jsem opravdu tři hodiny online. A poprvé jsem dokázala vypnout i svoji vnitřní kontrolku, to

S Lukášem Vlčkem v muzikálu *Jane Eyrová*, režie Petr Gazdík

neustále sebehodnocení, že teď jsem něco nezaspívala dobře a tohle že jsem řekla nepravdivě. A to je hrozně opojné a chci to zažívat znovu.

Sama mluvíš o tom, jak jsi impulzivní – v tomhle ohledu je *Jane Eyrová* tvůj úplný protiklad. Bylo těžké se takhle zkáznit?

Hrozně. Víš, my jsme *Jane Eyrovou* zkoušeli kvůli covidu tři měsíce. A z toho mi to dva a půl měsíce nešlo. Ale vůbec nešlo. Protože jsem měla pocit, že je to postava mimo můj život, že je to můj protipól, že nemám z čeho brát. Tak jsem si vytvořila vnější představu utáplé holky a začala se do ní nasoukávat. A Gazda pořád říkal ne, ne, ne. Nic nevytvářej, buď sama sebou. Tak jsem začala máchat rukama a dělat Daňhelovou a on na to: „Ale takhle taky ne.“ Byla jsem na sebe hrozně naštvaná, že nevím, že to neumím zvládnout. A pak se jednou stal zázrak. Projížděli jsme to takzvaně přes mrtvolu na velké zkušebně, Gazda tam nebyl, byl tam jen Milan Němec jako asistent a já najednou měla po-

Se Zuzanou Holbeinovou v muzikálu *Devět křížů*, režie Petr Gazdík

S Petrou Šimberovou po premiéře muzikálu *Devět křížů*

cit, že jsem to našla, že se to ve mně celé přeplo. Po zkoušce za mnou přišla Alenka Antalová a řekla: „Takhle to dělej.“ A od té doby se mi to daří držet, aspoň myslím.

A co děláš, když ti nejde zkoušení?

Vztekám se. Vztekám se na sebe, ale režiséři mají pocit, že se vztekám na ně a jsem protivná. Ale když mi to nejde, tak střílím do všech stran, nemám trpělivost prostě čekat, až to začne jít. Takže se vztekám. Čímž se zdržuju o to víc.

Tvoje zatím poslední velká role je Eliška v *Devíti křížích*. Což je muzikál, který napsali dva tví pedagogové z JAMU a jeden spolužák. Je to jiný pocit než hrát titul od nějakých tobě neznámých amerických autorů?

Je. Jednak mám pocit, že je to nám, co to hraje, napsané jaksi na míru. Třeba mně se to dobře zpívá a myslím, že to souvisí s tím, že hudbu skládal člověk, který ví, jak zpívám a co mi sedí. Pak samozřejmě je tady ta klasická věc při zkoušení věcí od žijících autorů, že když nevíš, jak to autor myslel, tak

ti to Štěpi vysvětlí. Ale největší rozdíl jsem pocítila až při děkovačce na dubnové předpremiéře – když lidi začali bouřlivě tleskat a viděla jsem jejich reakce, tak jsem na ty kluky byla hrozně pyšná.

Jinak si myslím, že pokud mi jako zpěvačce něco sedí, tak je to lyrický žánr. Což souvisí určitě i s Hradištěm a folklórem. Slováký folklór je takový jemný, měkký, táhlý, není tam to, co jsem vždycky záviděla slovenským kolegyním, ty ostré ječáky. Takže si myslím, že pro tu lyrickou polohu jsem se narodila. Proto mi pěvecky i *Jane Eyrová* i *Kříže* hodně konvenují.

Když jsi v osmnácti nastoupila na JAMU, co jsi od ní čekala a kde ses viděla po ní?

Tak především – já jsem chtěla jít na DAMU.

A tam tě nevzali?

Nevzali. Zkoušela jsem to ještě po prváku a taky mě nevzali. Tak jsem si řekla, že tu JAMU nějak vydržím a půjdu do Prahy až potom. Mě totiž Praha od malička lákala, mám to město hrozně ráda a přijde mi krásné. Takové větší Hradiště. *(úsměv)*

Jelikož jsi už pět let po JAMU a stále v Brně, nabízí se otázka: Co se stalo?

Stalo se to, že je mi tu dobře. Nebo upřímně, i když třeba někoho urazím: mně se Brno jako město nelíbí. Necítím se v něm moc dobře, letos mi o prázdninách došlo, že když tady nemám žádný pracovní důvod být, tak se i ve svém brněnském bytě cítím vlastně nepatříčně. Ale je mi tu dobře proto, že mám krásnou práci a jsem za ni vděčná. A jelikož jsem už trochu nakoukla do toho, jak to v té Praze funguje, tak si té práce vážím o to víc. Já v Praze dělám trochu v Hudebním divadle v Karlíně a to mi vlastně stačí.

Máš u nějaké role zpětné pocit, že jsi k ní nedokázala najít správnou cestu?

No víš co, tím, že ten pocit, že na jevišti zapomenu sama na sebe, jsem zažila až u *Jane Eyrové*, si říkám, co jsem předtím dělala špatně, že jsem to nezažila už dřív. Ale kolegyně mi říkají, že to člověk rozhodně nezažije pokaždé, že to není běžné. I když Alenka Antalová to podle mě zažívá vždycky, tu z toho podezírám.

Ty jsi původně nechtěla být muzikálová herečka, je to pravda?

No, nejdřív chtěla a pak nechtěla a pak zase chtěla. Já měla období, kdy jsem nabyla dojmu, že muzikál je povrchní žánr. Asi mě k tomu dovedlo okolí.

Takže jsi šla studovat muzikál s tím, že je to povrchní žánr?

Je to tak. A změnilo se to. Podobné to bylo s tancem: já ho na JAMU skoro sabotovala, říkala jsem, že mi to nejde a nebaví a že to nikdy nebudu potřebovat. A pak moje první velká role v angažmá byla Stephanie Mangano v *Horečce sobotní noci*, což je spousta těžkého tance. To se mi posmívala sama sobě. Měla jsem velký strach, vlastně se mi to nikdy nehrálo úplně lehce, ale teď jsem zjistila, že tanec miluju a že bych ráda dělala něco tanečního. Pokud se tančí v teniskách, ne na podpatcích.

Jinak ještě k tomu muzikálu – myslím, že se můj názor změnil, když jsem poprvé viděla pár muzikálů v Londýně. *42nd Street, Aladi-*

S Richardem Pekárkem v muzikálu
Medicus, režie Stanislav Moša

na, *Bídňíky*... A říkala si, kéž by se to takhle dělalo v Čechách. Protože v Praze v některých muzikálových domech ta povrchnost vítězí. Víš co, já hraju v Karlíně kromě *Holmese* ještě *Slunce, seno, jahody* a to je podle mě fakt pěkně napsaný. Ale když se nesejde v alternacích ta správná parta, je to někdy katastrofa. Ale víš, co je na tom nejhorší? Že i když je to někdy katastrofa, tak to má u diváků obrovský úspěch. Podstatně větší než ten *Holmes*, za kterým si přítom stojím mnohem víc.

Tvoje sestra studuje herectví na konzervatoři. Chtěla by sis s ní něco zahrát?

Jo, chtěla! My už jsme spolu zkoušely a hrály v *Santiniho jazyku* a bylo hrozně zvláštní vidět svoji sestru, která dlouho divadlo vložene nesnášela, jak s tebou nakonec hraje na jednom jevišti – a hraje dobře! Ale tam jsme neměly skoro žádné společné scény, takže bych si s ní ráda zahrála něco, kde budeme víc spolu.

Poslední otázka: Jsi víc nervózní, když máš malou nebo když máš velkou roli?

Já jsem nervózní pořád. A pořád stejně hodně. Ale je pravda, že když hraju třeba *Kit Delucu* v *Pretty Woman*, kde mám v zásadě pár výstupů a mezi nimi třeba půlhodinové pauzy, tak jsem nervózní celou dobu a mám pocit, že musím s každým výstupem znova nahodit řemen, jako bych celé představení túrovala motorku. Kdežto u *Jane* jsem nervózní před začátkem, ale pak prostě naskočím na vlnu a jedu. Takže neslézt z jeviště je pro mě asi jednodušší.

Každopádně čím jsem starší, tím jsem nervóznější. Asi cítím nějaký tlak toho, že už jsem něco málo dokázala a lidi mají nějaká očekávání. Což si dost možná vytvářím jen ve své hlavě, ale je to tam.

A přítom je mi na jevišti vlastně hrozně dobře! Když jsem na jevišti, mám pocit, že jsem přesně tam, kde mám být. Že pro tohle jsem se narodila. Že nemusím řešit všechny ty starosti všedního světa, že se zastavím a jenom vyprávím příběh toho člověka, kterého hraju. A ještě ti nakonec lidi zatleskají. To je geniální.

Text: Jan Šotkovský

Premiéra 8. a 9. října na Činoherní scéně

Pam Valentine

TI DRUZÍ

magická komedie o životě po životě

Celoživotní mistrovství: Alternativní divadlo (2022)

Boleslav Polívka

Boleslav Polívka je fenomenální umělec a zároveň umělec-fenomén. Jako herec, mim a klaun si celý život na scéně pohrává s postavami šašků i králů, a přitom sám šaškem i králem scény je. Představuje zosobnění známé Bachtinovy teorie o specifické „smíchové kultuře“, čerpající z lidových zdrojů, v níž panuje převrácená logika hodnot jako při karnevalu.

Prapůvod Polívkova humoru sahá do zábavných ochotnických produkcí v rodných Vizovicích u Zlína, odkud se vydal studovat herectví na JAMU. Setkal se tam s osobností, která ho ovlivnila na celý život, s profesorkou Jiřinou Ryšánkovou. Vedle pohybové výchovy a tance učila také pantomimu. Vycítila Polívkovy mimořádné dispozice a naskoušela s ním první sólové vystoupení. To se stalo základem pantomimické one man show *Strašidýlka*, s níž Polívka po absoltoriu nastoupil do profesionalizovaného Divadla Husa na provázku (tehdy Divadlo na provázku). Už *Strašidýlka* nesla všechny typické znaky ojedinělosti Polívkových pantomim – odklon od němohry debureauovského typu, překračování žánru, používání slova, klauniáda, ovlivněnost commedií dell'arte a filmovou groteskou. Takový charakter měly i další Polívkovy

autorské inscenace (*Am a Ea, Pépe, Pezza versus Čorba, Trosečník* aj.).

Současně hrál významné role také v ostatních premiérách Provázků, jako byli třeba *Tótovci, Příběhy dona Quijota, Baron Prášil, Commedia dell'arte* nebo *Balada pro banditu*. Originalita a sdělnost mu přinášela stále větší ohlas i v zahraničí – mimořádné úspěchy zaznamenal tragikomií *Šašek a královna* a o řadu let později volným pokračováním *Šašek a syn*. Podílel se na mnoha mezinárodních projektech. V roce 1992 angažmá v Huse na provázku ukončil a založil v Brně Divadlo Bolka Polívky. Kromě toho hostoval a stále ještě hostuje i na jiných scénách, včetně našeho divadla, kde osobitým způsobem ztělesnil tak stěžejní postavy klasického repertoáru, jako jsou Šajlok, Falstaff, král Lear nebo Harpagon.

Kristian Pekar

K herectví mě přivedl tanec

Prakticky z jedné velké role do druhé jde poslední roky herec Kristian Pekar. Nedávnou přetržku způsobenou covidem vyplnil aktivně s rodinou se dvěma malými syny a kutilstvím. Potom už zase naskočil do nepřetržitého zkoušení, naposledy menší role studenta Mirdina v muzikálu *Medicus*. Vzhledem k tomu, že v Dokořánu s Kristianem obsáhlejší rozhovor doteď nevyšel, vzali jsme to spolu jedno říjnové ráno v D-café hezky od začátku...

Pocházíte z Vyškova. Jak se kluk z Moravy dostane k divadlu?

Trošku jako slepý k houslím. (smích) Ale je pravda, že k umění mě odmala vedli rodiče, hrál jsem od šesti let na klavír. A k muzikálovému herectví jsem se potom vlastně dostal nejvíc přes tanec. Mám celkem čtyři nevlastní sourozence – dva bráchy a dvě sestry. Všichni jsou ode mě tak o deset dvacát let starší. Jedna sestra závodně tancovala a já jsem se na ni občas chodil dívat na soutěže a fandit jí.

Až jste to jednoho dne chtěl zkusit taky...

No, ale napřed jsem o tom nechtěl ani slyšet! Ve Vyškově byl taneční klub H+L Vyškov, do kterého postupně začali chodit moji kamarádi. Pochvalovali si dobrou partu, tak jsem si po nějaké době řekl, že to teda taky zkusím. To mně bylo něco kolem jedenácti let. Po pár letech jsme s mojí taneční partnerkou začali trénovat v Brně v tanečním klubu Ore! Telnice. A už to začalo být vážnější. Skončilo trdli mrdli a nastal tvrdý dril. Brali jsme soukromé lekce a brzy začali vyjíždět do světa na velké mezinárodní soutěže.

A dosahovali velkých úspěchů.

Vlastně ano – s mojí poslední taneční partnerkou jsme získali nejvyšší třídu M ve standardu a třídu A v latině.

Po nástupu na JAMU jste dál zvládal vrcholově tancovat?

Ještě celý prvák jsem se věnoval současně škole i tanci. Ale byl to teda šílený záprah! Od osmi do pěti jsem byl na JAMU v posluchárnách a pak taneční trénink do devíti nebo do desíti večer. Někdy ve druháku na JAMU už jsme se proto s mojí taneční partnerkou dohodli, že to takto dál nejde a skončíme to. Ona chtěla víc trénovat, já jsem byl pořád ve škole a nešlo to skloubit.

Nemrzelo vás to?

Samozřejmě mi to napřed bylo trochu líto. Do té doby pro mě byl tanec celý svět! A najednou se to zbortilo... Ale tím, že jsem měl neustálý záprah ve škole, tak mně to vlastně až tak nechybělo.

Co jste si z tance odnesl do života?

Spoustu věcí! Koordinaci těla, citění hudby, fungování v kolektivu, ctění autorit – i když

to bych zrovna nevyzdvihoval... (smích) Nelituji, že jsem se tomu tolik let naplno věnoval. Ale jsem vlastně rád, že je to za mnou. Když se dnes třeba dívám v televizi na vrcholné taneční soutěže – hlavně v latině – je to všechno tak šíleně přexponované, přehnané grimasy, přetvářka... Není to vůbec pravdivé, chybí tomu přirozenost a trocha citu.

S touhle průpravou jste potom musel brát jako znamení, když se u vás v divadle před pěti lety nasadil muzikál *Horečka sobotní noci*. Napadlo vás hned, že Tony Manero by byla přesně role pro vás?

To vůbec ne, to bylo celé absolutní náhoda! Původně myslím vedení divadla uvažovalo do hlavní role úplně o někom jiném. Nějak koncem srpna jsme měli v divadle takový uzavřený konkurz. A mně se tehdy vůbec nechtělo, protože jsme ještě bydleli u rodičů ve Vyškově. Tak jsem si říkal, že pojedou pětáctýřicet kilometrů tam a pak zase zpátky... Ale proběhlo to, odtančili jsme choreografie a já to tak trochu vypustil z hlavy. Když jsem pak při obsazení uviděl, že mám hlavní roli, řekl jsem si: Wow!

Dá se zpětně říct, že pro vás byla *Horečka mezníkem*? Vlastně stejně jako pro Johna Travoltu, kterému odstartovala hvězdnou kariéru.

Je asi pravda, že až díky této roli mě hodně lidí zaznamenalo – přestože do té doby jsem byl v divadle už několik sezón. Vlastně hned po generálkách se ke mně začaly dostávat první ohlasy, i od některých kolegů. Všichni říkali, že je to úplná pecka a že se do toho moc hodím. Takže spíš až zpětně si sám pro sebe říkám, že jsem dostal důvěru a dokázal ji využít.

Připadá mi, že o sobě ale pořád hodně pochybujete. Je to tak?

Asi ano. I když mě ostatní chválí, znám svoje rezervy a chyby. Svým způsobem je to pro mě ale pořád hnací motor. Je pravda, že dřív jsem býval jiný – víc soutěživý, víc jsem všechno prožíval a připouštěl si k tělu. Teď už hodně věcí dovedu vypustit. Asi taky většinou se mně změnila priority – zklidnil jsem se, mám rodinu... Ale na druhou stranu

S Janem Mazákem a Eliškou Skálovou v muzikálu *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*), režie Stanislav Moša

jsou pro mě pořád představení, po kterých nemůžu jen tak slézt z jeviště a odjet hned domů. Musím si ještě chvíli posedět v šatně, dobít baterky a zklidnit emoce, které ze mě tryskají.

U kterých titulů to takto míváte?

V současné době třeba *My Fair Lady* nebo *Grand Hotel*. Z muzikálů, které se aktuálně už nehrají, to byly třeba *Ráj*, kde jsem hrál hlavní roli Maleje, nebo *RENT*. A určitě už zmíněná *Horečka sobotní noci*. To pro mě byla vždycky fyzicky a energeticky náročná věc!

Muzikál *RENT* se zkoušel nedlouho po *Horečce*, takže to jste měl tehdy hodně nabité rok...

Ano, ale moc mě to bavilo. V tomto muzikálu jsem si vždy chtěl zahrát Toma Collinse. Ta role je napsaná pro takový nižší barytonový hlas a zpívá v muzikálu nádherné písně. Obsazený jsem byl nakonec do Rogera Davise, což jsem si napřed říkal, že nemůžu nikdy zvládnout, že přece nejsem takový vysoký

tenor. Ale vzal jsem to jako výzvu. Moc nás to myslím všechny bavilo. *RENT* má v sobě úžasnou energii a hloubku.

Velká role vás ale brzy potom čekala v jiném muzikálu – *Grand Hotel*.

Grand Hotel byla jedna z mála věcí, která mě od samého začátku chytla natolik, že jsem se tímto tématem musel zabývat pořád dokola. Někdy se mi to tak stane – že si k dané věci ještě dohledávám souvislosti, dovysvětluji si vztahy mezi postavami, načítám knihy se stejnou tematikou... U *Grand Hotelu* je úžasné, že žádná postava není černobílá. Není tam jedna dějová linka, každá postava má svůj příběh a dohromady to tvoří zajímavou mozaiku.

Do zkoušení vám tehdy ale už hodně výrazně zasáhl covid. Jak jste to vnímali?

Bylo to pro nás všechny tak trochu čekání na Godota. Už jak jsme začínali zkoušet, byla covidová hrozba ve vzduchu. Začátkem března jsme se už blížili do generálového týdne a na jevišti měli zvukové zkoušky. Ší-

leně jsem se těšil, jak se obléknu do kostýmu, navléknu smoking nebo ten můj proužkovaný bíločerný oblek. Moc se mi líbí móda té doby – jakou má v sobě eleganci a noblesu. Nechtěl bych v té době žít, ale oblékat se ano! (smích)

Potom se ale ze dne na den zavřela divadla a k premiéře nedošlo...

Bylo to pro nás příšerné hlavně v tom, že nikdo nevěděl, jak dlouho to potrvá. Týden, měsíc nebo víc? Pak jsme to celé oprášili až o prázdninách, moc se nám do toho vlastně nechtělo, bylo to takové zvláštní... V září jsme potom *Grand Hotel* konečně odpremiérovali – a stálo to za to! Jenže se odehrálo asi patnáct představení, přišla další vlna a zase se to stoplo.

Jak vy sám jste vyplnil covidovou pauzu?

Já udělal za covidu tolik věcí! (smích) Hodně jsem se mohl doma věnovat rodině, náš mladší syn měl tehdy teprve půl roku. Měl jsem čas i na vyrábění věcí ze dřeva, to mě moc baví. Nedělám vyřezávky, ale hlavně

praktické věci. Takto jsem klukům postavil u nás na zahradě domeček s houpačkou, dřevěnou lavičku nebo kůlničku na hračky. Takže pro mě měl covid určitě něco do sebe.

V loňské sezóně jste se objevil hned ve dvou titulech, které měly v Městském divadle Brno svoje obnovená nastudování. Prvním z nich byl *Cyrano* a pro vás v něm role Kristiána. Jak se vám hraje váš jmenovec?

Cyrano je světová klasika, krásná hra plná ctnosti, čestnosti a hrdinství. Takže vlastností, které už se dnes moc nenosí. Ale příznám se, že celkově toto historické období není zrovna můj šálek čaje. I hraní ve verších vyžaduje specifický přístup, ale na to už jsme zvyklí z jiných her, ze Shakespeara a podobně. Tentokrát jsme všichni hodně vycházeli z videozáznamu tehdejšího nastudování. Aranžmá jednotlivých scén jsme vlastně dělali stejně jako tehdy hlavně kvůli Igoru Ondříčkovi v titulní roli. A je v ní výborný!

Hned po *Cyranovi* vás čekal velký herecký úkol – profesor Jindřich Hradský v muzikálu *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*). S jakými pocity jste do toho šel?

Byl jsem za tu nabídku samozřejmě nesmírně rád, ale hned mně blesklo hlavou: Na to se nehodím, vždyť jsem ještě moc mladý! (smích) Možná tak za deset patnáct let, říkal jsem si. Ale tím, že celá koncepce byla takto postavená a cítil jsem velkou důvěru od pana ředitele, tak jsem to zase vzal jako další výzvu a svůj herecký úkol. To můj kolega Petr Štěpán už měl tuto roli dávno ujasněnou a věděl, co a proč tam hraje. Ale tak snad se to nakonec povedlo, protože se ke mně od diváků dostávají ohlasy, že jim to vůbec nepřišlo a že jsem si s tou rolí poradil dobře. Tak to mě těší!

Úplným nováčkem v *My Fair Lady* jste ale nebyl. Zahrál jste si už v jejím dřívějším nastudování z roku 2013, a to nápadníka Lízy Bědu.

Ano a jezdil po jevišti na bruslích! Ale to jsem míval jenom na začátku první výšlap, pak hodinu čtyřicet čekání v šatně, svoji só-

S Barborou Goldmannovou v dramatu *Mary Page Marlowová*, režie Mikoláš Tyc

lovou písničku na bruslích a pak dalších čtyřicet minut do druhé jízdy. Takže musím říct, že jsem toto představení moc nemiloval, protože to pro mě byly spíš nervy z těch bruslí.

Neuměl jste na nich jezdit?

Právě, že ne! Pamatuji si, že když se toto nastudování chystalo a já o svém obsazení ještě nevěděl, přišel za mnou Igor Ondříček a povídá: Kristiane, umíš jezdit na bruslích? Říkám, že na kolečkových jsem v životě nestál a na normálních jsem se vždycky tak leda někde vysekal. Igor na to: No, tak se to teď nauč, budeš to potřebovat! A asi za týden jsem se našel na obsazení... Takže pro mě další výzva a začal jsem na tom makat. Moje tehdejší partnerka, nyní už moje žena, mi s tím moc pomáhala. Sama už na bruslích pochopitelně jezdila, takže jsme jezdili spolu, taky Igor mi pomohl... Tak jsem se aspoň díky tomu zas naučil něco nového a budu to moci třeba jednou naučit i naše kluky.

Měl jste možnost vidět všechny kolegy, kteří si kdy stříhli „brněnské Higginse“?

Všechny ne. Asi nejvíc si v té roli vybavuji Martina Havelku. Možná i proto, že jak jsem vždycky dlouho sedával v rekvizitárně a čekal na ten svůj další výstup, tak Martin dělával ve druhé půlce jednu věc. Když od něj uprchně Líza, Hradský ji přichází hledat i ke své matce. A Martin před tím, než šel na jeviště, vždy práskl dveřmi a vysokým hlasem zařval: Máti?! Na to jsme se pokaždé všichni od něj těšili. Takže tak trochu na jeho počest jsem to do této hry vrátil a dělám na jevišti to samé – akorát že si na Hudební scéně bouchnu do velkého schodiště, které tam je najetě.

Vaši zatím poslední činoherní rolí byl chlapák Dan ze současného rodinného dramatu *Mary Page Marlowová*. Pro vás šlo současně o první setkání s režisérem Mikolášem Tycem. Jaké bylo?

Za obsazení do *Mary Page Marlowové* jsem moc vděčný! Tohle je totiž přesně ten můj

šálek čaje. Pokud jde o činohru, mám rád moderní hry, kde si postavy mezi sebou normálně povídají a řeší problémy ze života. Konkrétně u mojí postavy: vyspali jsme se s kolegyní z práce, já s ní chci ještě být, ona se mnou už ne, tečka. Teda, ne že by takovýto scénář byl z mého života, to absolutně ne! (smích) Nicméně jsem moc rád, že si mě k tomu Miki přizval a že jsem mohl poznat zase jiného režiséra a přístup k práci. U jedné scény mi třeba Miki říkal: Nic nehref, jenom si to myslí! Tak jsem si to pomyslel a Miki hned: Jó, to je super! (smích)

Už několik let jdete prakticky z jedné role do druhé. Stiháte vůbec všechno do sebe vstřebávat?

Není to tak hrozné. Navíc nějaké volno jsem měl, třeba *Nine* jsem nedělal! (smích) Tehdy jsem měl opravdu skoro dva volné měsíce a jen jsem jezdil na večerní představení. Ale je pravda, že jinak jdu v podstatě z jednoho zkoušení do druhého. Jsem za to vděčný, a zároveň to nijak extra neprožívám. Nenechávám se divadlem až tak pohltit. Nemůžu si to ani s rodinou a dvěma malými dětmi dovolit. Ale přitom mi o ty věci jde, není to, že bych měl všechno na háku. Ale když budu mít roli vraha, nepotřebuji se do ní ponořit natolik, že bych potřeboval někoho zabít. Snažím se prostě si od toho všeho udržet zdravý odstup.

A pomocí čeho se vám to daří? Jak relaxujete?

Už jsem říkal práci se dřevem, to mě hodně baví. A od února jsem nově začal malovat. Za to vlastně může můj starší syn, kterému je šest a přál si od Ježíška stojan, plátno a barvy. Nějak mu to ale nešlo, tak jsem se do toho pustil s ním. Byl zrovna suchý únor, tak co taky dělat, že?! (smích) Podíval jsem se na YouTube na nějaké návody a našel jsem taková zrychlená videa, kde je všechno podrobně vysvětlené. Napřed jsem maloval temperami, potom akrylovými barvami. Hodně mě to chytlo a od té doby jsem už pomaloval několik pláten. Tak si to různě vystavujeme doma po baráčku a žena má ze mě radost! (smích)

Text: Lenka Kolegarová

Václav Havel:

ŽEBRÁČKÁ OPERA komedie

deniéra

Londýnské podsvětí, jež tato přitažlivá hra barvitě zobrazuje, je plné absurdních postaviček. Šéfové gangů jsou odborníky na etiku, prostitutky kultivované čtenářky filozofických textů a zločin se přátelí se zákonem natolik, že je těžké je od sebe rozeznat. Přijďte se naposledy nechat okouzlit brilantními dialogy i jejich precizním hereckým provedením.

Režie: Hana Burešová

Hrají: P. Štěpán, J. Mazák, M. Sedláčková, V. Skála, E. Skálová, A. Antalová, A. Slanina, R. Coufalová, A. Novotný, I. Ondříček a další.

Miloš Urban, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský:

deniéra

SANTINIHO JAZYK mysteriózní thriller

Kreativec Martin Urmann se v listopadu vydá na dvě poslední výpravy po fascinujících stavbách architekta Jana Blažeje Santiniho, díky jejichž blízkosti k Brnu se magický příběh stává i poctou místnímu geniu loci. Martin se v nich bude snažit rozluštit tajemné vzkazy, jež ho možná přivedou na nápad, jak by měl znít ten pravý univerzální reklamní slogan.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: D. Vitázek, P. Halberstadt, K. Daňhelová, J. Uličník, A. Zelová a další.

Garry Marshall, Jonathan Frederick Lawton, Bryan Adams, Jim Vallance:

PRETTY WOMAN romantický muzikál

Při náhodném setkání poradí prostitutka Vivian podnikateli Edwardovi směr, kterým se dostane do hotelu, současně tím ale změní směr života oběma z nich. Tato nepravděpodobná dvojice v sobě najde zalíbení a společně si půjde za svým happy endem. Přijďte se pobavit i dojmout na love story o moderní Popelce – a možná i vy tu získáte svou „mapu ke hvězdám“.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: H. Holišová nebo S. Janotová, P. Gazdík nebo P. Štěpán, K. Daňhelová nebo D. Křížová nebo V. Matušová, R. Jícha nebo I. Ondříček a další.

Tracy Letts:

MARY PAGE MARLOWOVÁ rodinné drama o hledání smyslu života

„Myslím, že bychom všichni měli udržovat aspoň sousedské vztahy s lidmi, kterými jsme dříve byli.“ Úvodní slova šeptaná do ztmavlého sálu perfektně vystihují motto hry. Stanete se v ní pozorovateli jednotlivých střípků života Mary Page, abyste je pak spojili do mozaiky a mohli si každý sám za sebe říct, jaká Mary Page vlastně byla, chtěla být či mohla být.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: M. Sedláčková, R. Coufalová, L. Bergerová, B. Goldmannová, B. Slaninová, A. Bergerová nebo G. Čtveráčková a další.

PROGRAM LISTOPAD

PROGRAM PROSINEC

ČINOHERNÍ SCÉNA				HUDEBNÍ SCÉNA				ČINOHERNÍ SCÉNA				HUDEBNÍ SCÉNA							
ÚT	1.11.	19.00	Žebrácká opera	Z2021	ÚT	1.11.	19.00	Medicus	C2/E2	ČT	1.12.	19.00	Mary Page Marlowová	A4	PÁ	2.12.	19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	zadáno
ST	2.11.	19.00	Žebrácká opera	T2021	ST	2.11.	19.00	Medicus		SO	3.12.	19.00	Eliška/Rejčka		SO	3.12.	14.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
ČT	3.11.	19.00	Splašené nůžky		ČT	3.11.	19.00	Medicus	A4/AB4	NE	4.12.	18.00	Eliška/Rejčka		SO	3.12.	18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
PÁ	4.11.	19.00	Splašené nůžky		PÁ	4.11.	19.00	Medicus	zadáno	PO	5.12.	19.00	Splašené nůžky		NE	4.12.	14.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
SO	5.11.	18.00	Anna Karenina		SO	5.11.	19.00	Medicus		ÚT	6.12.	18.00	Splašené nůžky		NE	4.12.	18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
NE	6.11.	18.00	Anna Karenina		NE	6.11.	18.00	Medicus		ČT	8.12.	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)		ÚT	6.12.	19.00	Noc na Karlštejně	
PO	7.11.	19.00	Ti druzí	AB1	PO	7.11.	19.00	Medicus		PÁ	9.12.	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)		ST	7.12.	19.00	Noc na Karlštejně	
ÚT	8.11.	19.00	Ti druzí	A2	ST	9.11.	19.00	Devět křížů	A3/AB3	SO	10.12.	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)		PÁ	9.12.	18.00	O statečném kováři	
ST	9.11.	19.00	Ti druzí		ČT	10.11.	19.00	Devět křížů	C4	NE	11.12.	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)		SO	10.12.	10.30	O statečném kováři	
ČT	10.11.	19.00	Mary Page Marlowová		PÁ	11.11.	19.00	Devět křížů	C5/E5	PÁ	16.12.	14.00	Sám na dva šéfy		SO	10.12.	13.00	O statečném kováři	zadáno
PÁ	11.11.	19.00	Mary Page Marlowová	AB5	SO	12.11.	14.00	Devět křížů		PÁ	16.12.	19.00	Sám na dva šéfy	E5	NE	11.12.	10.30	O statečném kováři	
SO	12.11.	19.00	Mary Page Marlowová	A6	SO	12.11.	18.00	Devět křížů		ST	17.12.	19.00	Sám na dva šéfy	P	NE	11.12.	14.00	O statečném kováři	
NE	13.11.	18.00	Cyrano z Bergeracu		NE	13.11.	14.00	Devět křížů		NE	18.12.	19.00	Sám na dva šéfy	E7	ÚT	13.12.	18.00	Mamma Mia!	
PO	14.11.	19.00	Cyrano z Bergeracu		NE	13.11.	19.00	Devět křížů	D/E7	PO	19.12.	18.00	Noc pastýřů	PPP	ST	14.12.	19.00	Mamma Mia!	
ÚT	15.11.	19.00	Osmýčky	R2021	PO	14.11.	18.00	Devět křížů		ÚT	20.12.	18.00	Noc pastýřů	P18	ČT	15.12.	18.00	Mamma Mia!	
ST	16.11.	19.00	Žebrácká opera	X2021	ST	16.11.	18.00	Sněhurka a já		ST	21.12.	18.00	Noc pastýřů	PP1	PÁ	16.12.	19.00	Mamma Mia!	
ČT	17.11.	18.00	Žebrácká opera		ČT	17.11.	14.00	Sněhurka a já		ČT	22.12.	18.00	Noc pastýřů	PP2	SO	17.12.	14.00	Mamma Mia!	
PÁ	18.11.	19.00	Mary Page Marlowová	A5	ČT	17.11.	18.00	Sněhurka a já		PO	26.12.	18.00	Noc pastýřů		PO	19.12.	18.00	Vánoční koncert	
SO	19.11.	19.00	Mary Page Marlowová	AB6	PÁ	18.11.	18.00	Sněhurka a já		ÚT	27.12.	19.00	Noc pastýřů		ÚT	20.12.	18.00	Vánoční koncert	
NE	20.11.	19.00	První rande		NE	20.11.	18.00	Monty Python's Spamalot		ST	28.12.	19.00	Sám na dva šéfy	A3	ST	21.12.	18.00	Vánoční koncert	
PO	21.11.	19.00	Santiniho jazyk		PO	21.11.	19.00	Monty Python's Spamalot		ČT	29.12.	19.00	Sám na dva šéfy	AB4	ČT	22.12.	18.00	Vánoční koncert Javory	
ÚT	22.11.	18.00	Santiniho jazyk		ÚT	22.11.	18.30	Monty Python's Spamalot	zadáno	PÁ	30.12.	18.00	Sám na dva šéfy		PÁ	23.12.	18.00	Vánoční koncert Javory	
ST	23.11.	19.00	Zdenek Merta u klavíru		ST	23.11.	18.30	Monty Python's Spamalot	zadáno	SO	31.12.	18.00	Sám na dva šéfy	slavnostní silvestrovská premiéra	ÚT	27.12.	19.00	Pretty Woman	
ČT	24.11.	18.00	První rande	zadáno	PÁ	25.11.	19.00	Pretty Woman							ST	28.12.	19.00	Pretty Woman	
PÁ	25.11.	19.00	Světáci		SO	26.11.	14.00	Pretty Woman							ČT	29.12.	18.00	Pretty Woman	
SO	26.11.	18.00	Světáci		SO	26.11.	18.00	Pretty Woman							PÁ	30.12.	18.00	Pretty Woman	
NE	27.11.	18.00	Světáci		NE	27.11.	19.00	Pretty Woman	zadáno						SO	31.12.	18.00	Pretty Woman	
PO	28.11.	19.00	Ti druzí	A1	PO	28.11.	19.00	Pretty Woman	A2021/M2021										slavnostní silvestrovské představení
ÚT	29.11.	19.00	Ti druzí	AB2	ÚT	29.11.	18.00	Pretty Woman											
ST	30.11.	18.00	Ti druzí	SP	ST	30.11.	19.00	Pretty Woman	V2021										

■ Děníéra

■ Veřejná generálka

■ Premiéra

■ Hostování

Božena Němcová, Petr Ulrych:

O STATEČNÉM KOVÁŘI muzikálová pohádka

„Postůjte lidičky, poslyšte písničky!“ Nalaďte se na společnou veselou notu s kovářem Mikešem a jeho kamarády, kteří se vydají do světa na zkušenou a jednoho dne je jejich napínavá cesta zavede do království, jež je zahaleno smutkem kvůli zmizení králových dcer. A tak jejich putování získává jasný cíl – záchranu princezen ze zajetí Černého krále Azazela.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: A. Slanina, J. Uličník, K. Pekar, P. Halberstadt, E. Skálová, J. Mach a další.

VÁNOČNÍ KONCERT světové vánoční písně a koledy

Díky vašim nadšeným ohlasům i letos s velkou radostí navazujeme na tradici *Vánočního koncertu*. Zaposlouchejte se spolu s námi stejně jako loni do nádherných melodií, mezi nimiž opět nebudou chybět světové hity ani ikonické české koledy. Náš koncert je ideální ideální příležitostí, jak příjemně naskočit na pohodovou vlnu nadcházejících nejkrásnějších svátků v roce!

Režie: Igor Ondříček

Dirigent: Dan Kalousek

Účinkují: L. Bergerová, R. Coufalová, K. Daňhelová, H. Holišová, M. Severová, M. Vitková, A. Slanina, D. Vítáček, L. Vlček, orchestr MdB, dětský pěvecký sbor Bystroušek a pěvecký sbor Ars Brunensis.

Benny Andersson, Björn Ulvaeus, Catherine Johnson:

MAMMA MIA! legendární muzikál

Zpestřete si vánoční atmosféru bezstarostnou letní komedií, která vám právě v tomto čase poskytne tolik potřebné uvolnění a rozzáří vaše dny i večery horkým řeckým sluncem. Energii do žil vám vlije nejen nestárnoucí hudba od slavné ABBY, ale i živelné choreografie a nezkrtné nasazení všech jevištních složek. *Mamma Mia!*, MdB a vy zkrátka patříte k sobě!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: A. Antalová nebo M. Sedláčková nebo I. Vaňková, D. Křížová nebo B. Remišová nebo P. Šimberová a další.

Karel Svoboda, Zdeněk Podskalský, Jiří Štáidl, Eduard Krečmar:

NOC NA KARLŠTEJNĚ legendární český muzikál

Mladá královna Eliška Pomořanská bude v nesmrtelné veselohře plně nezaměnitelných písní Karla Svobody bojovat o lásku a místo po boku svého milovaného krále Karla IV. Vydejte se s námi zpátky do doby Otce vlasti a ponořte se do mile idealizovaného vyprávění, které vychází ze známé historie, podle níž na hrad Karlštejn nesměly údajně vstoupit žádné ženy...

Režie: Igor Ondříček

Hrají: H. Holišová nebo I. Vaňková, P. Štěpán, L. Janota, J. Mach, A. Slanina a další.

Pozvánka

Eliška/Rejčka na Činoherní scéně

Nebývá úplně zvykem, abychom tituly, které vznikly pro Biskupský dvůr, hráli i mimo letní sezónu uvnitř v divadle. Zároveň ale toto pravidlo občas rádi porušíme, jako se to stalo například v případě pohádky *O statečném kováři* či muzikálu *Noc na Karlštejně*. Tentokrát jsme se rozhodli vám zpříjemnit adventní čas nejnovější inscenací, která byla původně určená pro hraní pod širým nebem. **O víkendu 3. a 4. prosince tak budete mít jedinečnou šanci vidět obrazy ze života dvou českých královen na jevišti Činoherní scény.** Nenechte si tedy ujít tuto historickou fresku o tom, že když dvě ženy dělají totéž, není to totéž, a přijměte pozvání na setkání s Eliškou Rejčkou a Eliškou Přemyslovnou.

A portrait of Richard Pekárek, a young man with light brown, wavy hair and a beard, smiling and resting his chin on his hand. He is wearing a dark t-shirt.

Richard Pekárek

Bojuju s obrovským pocitem zodpovědnosti

Richard Pekárek je další z nových tváří, se kterou se budete setkávat v našem divadle. Richard se za svou divadelní kariéru stihl objevit v pražských, plzeňských a ostravských muzikálech, takže jeho brněnské angažmá je pro něj velkou novinkou. Ale nejdříve si pojďme povědět, co vše má již za sebou. Když jsem se na rozhovor připravovala, zaujalo mě, že jako malý kluk byl třetí ve světovém žebříčku v akrobatickém rokenrolu.

Richarde, jak ses vlastně jako malý kluk dostal k takovému koníčku?

Pokud si dobře vzpomínám, tak to bylo tím, že se tanci věnovala moje o šest let starší sestra, já jsem se prostě jednoho dne objevil na tanečním sále a to mi změnilo život. Začal jsem rokenrolem žít a první úspěchy mě povzbudily natolik, že se z mojí aktivity pro volný čas brzo stal vrcholový sport. Tréninky jsem měl každý den, víkendy jsem trávil na cestách po celé republice nebo Evropě. Celé tohle intenzivní taneční období trvalo necelých deset let.

Tím jsi byl trochu předurčen k nějakému divadelnímu životu?

Nejspíš ano, tanec jsem miloval, na jeviště a diváky jsem si už taky zvykal, takže pro mě logickou volbou byla taneční konzervatoř. Jeli jsme s mamkou do Prahy na den otevřených dveří, kde nám ale na konci oznámili, že se první ročník pro tanec neotevřel. Takže jsem najednou stál před rozhodnutím, co dál. Nejdřív jsem uvažoval nad hereckou konzervatoří, kde se studuje samozřejmě i zpěv a tanec. Nebyl jsem žádný velký zpěvák a už vůbec ne herec, i když jsem chvíli před přijímačkama začal chodit do dramafáku. Viděl jsem se opravdu hlavně jako tanečník. Nakonec jsem zkusil v Praze obor Muzikál na Konzervatoři a VOŠ Jaroslava Ježka a vyšlo to.

Měl jsi už v rámci studia nějakou hereckou zkušenost v profesionálních divadlech?

Ano, ve čtvrtém ročníku jsem prošel konkurzem v plzeňském Divadle J. K. Tyla do muzikálu *Probuzení jara* (*Spring Awakening*) a postupně jsem tam za čtyři sezóny pravidelného hostování nastudoval celkem sedm rolí. Moji zatím poslední plzeňskou inscenací byla *West Side Story* v režii Lumíra Olšovského.

Ale to nebylo jediné divadlo, ve kterém jsi působil. Jak to bylo s tebou dál?

To ne, ale bylo to jediné divadlo, ve kterém jsem působil ještě jako student konzervatoře. Ono se toho víc nedalo zvládnout, už tak jsem musel přestoupit na individuální studijní plán a školu samotnou jsem absolvoval

právě rolí v plzeňském divadle, kdy se na mě komise přijela podívat přímo tam. Ve stejné době přišla příležitost hrát v pražském Divadle Kalich v muzikálu *Vlasy*, kde jsem dostal hlavní roli Clauda Bukowského. Pak následoval muzikál *Voda (a krev) nad vodou* taky v Kalichu, ve kterém, stejně jako ve *Vlasech*, hraju dodneška. Mezitím jsem ještě nastudoval pohádky *Alenka v kraji zázraků* a *Královna Kapeska* u společnosti Pixa-pro, potom *Mamma Mia!* v Kongresovém centru, pak přišli *Rebelové* v Karlíně, *Noc na Karlštejně* u Janise Sidovského a další. V roce 2019 přišla krásná nabídka z Ostravy na muzikál *Thrill Me*, muzikál jen pro dva herce, který hrajeme společně s Lukášem Adamem, a dokonce jsme za něj byli oba nominovaní na moravskoslezské Ceny Jantar za rok 2019.

A najednou Brno?

To byla celkem náhoda... Občas říkám, že jsem projížděl kolem a zrovna byl konkurz. (*smích*) Ne, samozřejmě takto to nebylo. Na konkurz jsem se přihlásil s tím, že to jen zkusím, a protože jsem v ten den měl volno. Takže se to tak hezky sešlo. Byl jsem zvědavý i na město, protože jsem do té doby v Brně nikdy nebyl, což je teda trochu ostuda. (*smích*) Přijel jsem a ono to vyšlo. A hned titulní role, což jsem vůbec nečekal. Ale ještě větší překvapení pro mě byla nabídka stálého angažmá. Vůbec mě nenapadlo, že by se mi to mohlo podařit. Byl jsem najednou v šoku, protože jsem byl zvyklý na určitou svobodu a volnost za tu dobu, kdy jsem všude jen hostoval. Vůbec jsem nevěděl, co mám dělat, a musel jsem si vzít nějaký čas na rozmyšlenou. Hned jsem to volal se slzami v očích mámě, aby mi poradila. Ta mi řekla: „Co řveš?“ a „A cos čekal?“ (*smích*) Takže jsem si zkrátka nakonec řekl: „Proč nezkusit zase něco nového a neznámého?“ a nabídku jsem přijal. A dnes můžu říct, že jsem moc rád, že jsem to udělal.

V čem je to dobré?

Přišel jsem do nového a pro mě neznámého prostředí, do nového kolektivu, poznal nové lidi, nové město. Je to pro mě takový svěží vánek v životě, který začínal být trochu stereotypní, usedlý. Mám k této

S Liborem Matoušem se alternuje v hlavní roli muzikálu *Medicus*

S Kristianem Pekarem na zahajovací zkoušce muzikálu *Medicus*

„usedlosti“ trochu sklony, protože jsem rak a mám rád své „doma“. Jak v osobním životě, tak v pracovním. A doma bylo do té doby v Praze a na volné noze... a najednou je vše jinak. Vyšel jsem z té své skořápky a užívám si to. V Brně je mi totiž opravdu dobře. Dřív jsem byl samozřejmě součástí one srandovní rivalryy mezi Brnem a Prahou, to musí být... (smích) Ale teď například vidím, jak neskutečně živé je brněnské centrum, a to bez ohledu na to, jestli je všední den nebo víkend. Ani mi nepřijde, že jsem se přestěhoval do menšího města. Spíš mi přijde, že jsem jen v jiné čtvrti Prahy. Cítím se tady zkrátka dobře a je to z velké části dáno také tím, jak krásně mě všichni v divadle přijali, jak pohodově je zatím zkoušení s panem ředitelem a jakého zázemí se mi od divadla dostává.

Jak se ti líbí *Medicus*?

Já už nejsem objektivní... ale je to nádherné. Hudba je krásná. Těším se na další zkoušky,

které máme od příštího týdne s orchestrem. Nedávno jsem byl venku se psem, a když jsme šli kolem divadla, probíhala zrovna zkouška orchestru, tak jsem chvilku poslouchal a užíval si to. Líbí se mi příběh, který zčásti vychází z historických skutečností. Už jsem viděl i scénu a zkoušel kostým, takže můžu říct, že rozhodně půjde o velkou výpravnou podívanou. Myslím si, že se to bude hodně líbit, protože ten příběh obsahuje vše, co dobrý příběh obsahovat má – lásku, napětí, ale taky humor.

Když jsme se bavili o tvých začátcích, které byly ve znamení tance, kdy se to najednou zlomilo a začal převažovat herec nad tanečníkem?

Já myslím, že jsem v sobě měl sklony k předvádění odjakživa. Jako malé dítě jsem rodičům připravoval divadelní představení, opravdu se všim všudy. Udělal jsem si oponu z deky, kterou jsem spustil z horní postele, připravil si lampičky jako

reflektory a všichni museli přijít jako diváci, sednout si na židličky a já hrál představení. Velkým fanouškem byla moje babička, která mě po celou dobu vedla k lásce k divadlu, k cirkusu. Takže jsem to komediantství v sobě vždycky měl, jen se ze začátku realizovalo skrze rokenrol. Později jsem se dostal do dramafáku a tenkrát přišla první nabídka dětské role v Horáckém divadle v Jihlavě, kde se hrál muzikál *Donaha!* a já hrál syna hlavního hrdiny. Ale stále jsem se cítil být více tanečníkem než hercem. O zpěvu vůbec nemluví, protože jsem v dětství nepíval vůbec. Teprve když se neotevřel ročník na taneční konzervatoři a já se rozhodl pro muzikál, začal jsem chodit na hodiny zpěvu. A ten skutečný herecký a pěvecký dril přišel pak na škole.

Která role je tvoje citová?

Já jsem na tohle hrozný. Já si totiž nedokážu nikdy vybrat. Když se mě někdo takhle

zeptá, nejsem schopen nic říct a vybrat tu jednu... v každé roli si totiž najdu něco, co mě baví. A je to pro mě přirozené, nemusím si k tomu hledat složitou cestu. Všechny role, které jsem doteď dělal, mě vždycky bavily. Bylo to trochu dáno onou svobodou herce bez stálého angažmá, protože jsem si vybíral projekty, které mě lákaly a ve kterých byla role, kterou jsem si chtěl zahrát. Ale asi nejbližší je mi role Ernsta v *Probuzení jara*. Možná tím, že byla první. Mám ji spojenou s očekáváním něčeho nového a tehdy pro mě neznámého. Byl to čas, kdy jsem se těšil na přechod do profesionálního života. A potom Claude ve *Vlasech*. I proto, že je to aktualizovaná verze od Šimona Cabana a já byl součástí, když se rodilo něco nového, navíc v malém kolektivu, hodně semknutém, spíš rodinném. Tak na to taky rád vzpomínám.

Ptát se tě na tvůj přechod ze školních lavic na jeviště je asi zbytečné, protože jsi

byl na jevišti zvyklý od svého dětství, ale jak to nyní vnímáš? Jak se cítíš předtím, než na to jeviště vyjdeš?

Já divadlo miluju. Miluju budovy divadla, zákulisí, světla, porty, vše, co je s divadlem spojené. Je mi to prostě blízké. Ale někdy bojuju s tím obrovským pocitem zodpovědnosti, který cítím, a to mi nedělá dobře. Trochu za to může právě rokenrol, který ve mně vypěstoval silný tlak na výkon. Důraz se tam vždycky kladl na výkon, na to dát ze sebe to nejlepší, abych vyhrál. Stále se učím být uvolněnější a brát tyto věci s větším nadhledem. Bojuji s nejistotou, že něco nezahraju dobře nebo zazpívám falešně. Potřebuji se naučit ubrat na sebekontrolu. Navíc se samozřejmě chci v novém divadle a v nové kolektivě dobře uvést a o to víc je to pro mě chvílemi stresující, tím spíše, že mi byla hned ze startu svěřena titulní role, čehož si moc vážím.

Plánuješ návrat z Brna do Prahy?

Zatím určitě ne. Jsem rád, že tady mám své zázemí a těším se sem. Trochu jsem čekal, že se mi začne po Praze stýskat, ale kupodivu nic takového nenastalo a je mi v Brně dobře. A nakonec to od sud mám i blíž k rodičům, protože pocházím z Jihlavy. Takže návrat zatím neplánuju.

Co děláš, když máš volno?

Věnuju se svému psovi, mám devítiletou maďarskou ohařku, která mi zabere hodně času. Hrozně rád spím, miluju odpolední šlofičky. Rád jím, trávím čas se svými přáteli a rád cestuju. V létě jsem byl v Chorvatsku, Anglii a na Kanárských ostrovech.

Tuto zálibu sdílíme společně, takže jsme si s Ríšou ještě popovídali o svých cestovatelských zážitcích a zkušenostech. Ríšo, moc děkuji za příjemný čas, který jsme spolu strávili, a moc se těším na Medica!

Text: Helena Brzobohatá

Jana Gazdíková

14. září 1943 – 3. října 2022

Do Brna jsem přišel v roce 1979. Začal jsem studovat činoherní režii na JAMU a můj profesor hlavního oboru Milan Pásek mě hned na první hodinu pozval do Divadla bratří Mrštíků, kde byl ředitelem. Řekl mi, že mě bude učit ve své kanceláři, protože je to pro něho časově výhodné a já se při tom můžu mimo jiné naučit, jak se řídí divadlo. Hned na první hodině mě vyzval k tomu, abych se s jeho divadlem seznámil coby divák návštěvou co nejvíce představení. Viděl jsem toho, co se dalo, a musel mu následně referovat o tom, co na toto divadlo říkám. Vyzvídal, co si myslím o inscenacích, o jejich vyzněních a samozřejmě i o hercích, kteří v nich hrají a kteří zde byli v angažmá. Už ani nevím, jak přišla řeč na dámskou část souboru, když mi v návalu nadšení řekl větu, na kterou si dodnes vzpomínám: „A tu naši nejkrásnější herečku jste ještě nemohl vidět (povinnost kantorů na vysokých školách tenkrát byla svým studentům vykat), protože je zrovna na mateřské. Ale počkejte, až se nám vrátí, to budete kulit oči...!“ Ano, byla to Jana

Gazdíková a v době mého nástupu na JAMU vozila v kočárku roční Johanku.

Jana po své druhé mateřské dovolené znovu nastoupila do divadla, v němž jsem po absolvování školy našel své angažmá jako režisér, a já na ni vskutku kulil oči. Těšil jsem se z naší společné spolupráce v inscenacích Alejandra Casony *Jitřní paní* a *Dům se sedmi balkóny*. Díky svému komediálnímu, hereckému i pěveckému nadání dominovala v představení Roberta Merleho *Vláda žen* v roli Xantipy – v inscenaci, s níž jsme začali „dobývat“ Evropu. Nezapomenutelnou se stala v roli Frosiny v Molièrově *Lakomci*, avšak mně osobně se bude nejčastěji ve vzpomínkách zjevovat jako laskavá žena Jakuba Jana Ryby v inscenaci Boučkovy *Noci pastýřů*.

V našem divadle, na tomto jevišti, kde se s ní dnes loučíme, i na Hudební scéně našeho divadla odehrála na sto rolí! Milovala své divadlo a své kolegy v něm. Tehdy, kdy se jiní styděli nebo báli, říkala své názory beze studu a nahlas – o lidech, o politice, o umění. Její

upřímnost neznala mezí stejně jako její láska k dobrým věcem a k dobrým lidem. Její pozitivní vitalita, její neskonalé nadšení byly obdivuhodné jak v jejích mladých letech, tak i tehdy, kdy překročila důchodový věk.

Milá Janičko, stále nejsem schopen uvěřit, že už tu s námi nejsi. Že už navždy budu postrádat tvůj nádherný úsměv, tvůj zářivý a vlídný pohled, tvůj nakažlivý optimismus, tvé rozkošné bláznění, tvou nekončící laskavost. Děkuju ti za všechny tvé kolegy i za tvé diváky. Poskytovala jsi nám – jim nepřeberně radosti díky svému talentu a umění! A děkuju ti i za tvé báječné děti Johanku a Petra, které jsi skvěle vychovala jak pro život, tak i pro divadlo. V nich tady s námi setrváš nadále. Vždyť lidská nesmrtnost je vetkaná právě do našich dětí.

Můj milovaný básník Jiří Wolker napsal před 99 lety báseň *Umírající*, kterou si čas od času připomínám a kterou musím ve tvém případě v jistém místě částečně významově pozměnit:

*Až umřu, nic na tomto světě
se nestane a nezmění,
jen srdcí několik se zachvěje
v rose jak v ránu květiny,
tisíce umřely, tisíce se mnou umřou,
tisíce na smrt jsou znavení,
neboť v smrti a v zrození nikdo nezůstal
jediný.*

*Smrti se nebojím, smrt není zlá,
smrt je jen kus života těžkého...*

...a zde musím svého drahého básníka ve spojitosti právě s tebou poopravit. Jasně, že každý život je těžký, jistě v mnohém i ten tvůj, ale já si myslím, jsem o tom přesvědčen, že tvůj život byl přes všechny problémy, přes všechna příkoří – přenádherný! A že sis jej přesně takový zasloužila!

Čest tvé památce.

Stanislav Moša

Karel Bartoň

28. 5. 1942 Dobruška – 28. 9. 2022 Brno

Na konci září zemřel herec, dlouholetý člen souboru Státního divadla (dnes NDM) Ostrava (1972–1986) a od roku 1986 Divadla bratří Mrštíků v Brně Karel Bartoň. Vystudoval herectví na brněnské JAMU. Studia ukončil v roce 1968. Od tohoto roku byl členem Východočeského divadla Pardubice, kde působil čtyři sezóny. Následně – od roku 1972 do roku 1986 – byl v angažmá Státního divadla Ostrava (dnešní NDM). V našem divadle pohostinsky vystupoval i po odchodu do důchodu. Ztvárnil řadu větších i menších rolí. Mezi významnější patří například Vladimír (*Něžný barbar*), Nesmrtelný (*Sarkofág*), Möbius (*Fyzici*), Lot (*Pravda o zkáze Sodomy*), Höfgen (*Urmefisto*), Filip Španělský (*Alžběta Anglická*), Karp Karasov (*Les*), Lékárník (*Romeo a Julie*) či Kaifáš (*Mistr a Markétka*).

Zdenek Merta u klavíru

Znám Kamila mnoho let, ještě před sametovým převratem jsem ho viděl a slyšel na koncertě s *Motorbandem* a později vícekrát s *BSP* a samozřejmě na jevišti různých divadel. Legendární inscenace *Jesus Christ Superstar* na pražském Výstavišti jej řádně proslavila, show vidělo i tisíce lidí, kteří se primárně o rockovou hudbu nezajímali. Pro roli Ježíše byl velmi dobře disponován pěvecky i vizuálně a své popularity výborně využil, dělá moc pěkné věci.

Kamil má vibrační číslo šest (jde o součet všech čísel data narození). Podobně je na tom téměř miliarda obyvatel této planety, ale mezi jinými taky Michael Jackson nebo Fjodor Michajlovič Dostojevskij. To srovnání je samozřejmě bonmotické, leč... Kamil je výtečný zpěvák, v našich zemích je jeho reputace fenomenální pro svou kvalitu i univerzálnost. No a kromě toho napsal, režíroval i produkoval divadelní hru *Tolik hlav*, což je u rockera též unikátní. A pod čarou – býval dobrým skokanem na lyžích a ostrým fotbalovým pravým bekem (to druhé jsem zažil přímo na place).

O tom všem bude další večer *Zdenek Merta u klavíru* 23. listopadu. Těším se, že si zahrájeme pár songů z *Ježíše* – přijdou taky **Kristýna Daňhelová**, **Esther Mertová**, **Dušan Vítězek** a **Aleš Slanina**.

Zdenek Merta

ZSD

KVALITNĚ A EKOLOGICKY

Stavební činnost
Odpadové hospodářství
Recyklace

www.zsd.as

Právě připravujeme projekt
Rodinné domy Ostrovačice

www.domy-ostrovacice.cz

Ti druzí – vzájemná 3D reflexe

Josef Meszáros | 10. října 2022 | scena.cz

Městské divadlo Brno uvádí na Činoherní scéně inscenaci Pam Valentine *Ti druzí*. Kdo by se těšil na lacinou bulvární komedii, nedočká se. Na diváky čeká brilantní text a dobře propracovaná zápleтка ze střetu dvou světů. Režisér Petr Gazdík si právě s tímto pro jevištní realizaci náročným požadavkem poradil velmi dobře. Rovněž divák ocení jeho práci s gradací textu, a hlavně pointováním humorných skečů a akcí. (...)

Erika Kubálková si velmi dobře poradila s rolí metrnice a uzurpátorky. Září ve své proměně, kdy se zásahem těch druhých v ní probudí erotická síla chtivosti, kterou chrlí na právě přítomného Marka Webstera (Tomáš Sagher). Ten je opět postavený do role

úředníka podobně jako např. v *Pretty Woman*. Role mu sedí. Je patričně odměřený, velmi dobře si poradil s reakcemi na činnost těch druhých, kteří mu prostě nedají pokoje a staví ho před různé překerní situace. Jeho úleky a zděšení jsou dobře zahrnané. Zejména jeho řešení konzumací whisky. Strážný Anděl v podání Johany Gazdíkové nemá chybu. Herečka si s postavou pohrála na úrovni éterické bytosti (chvíli šamanka, někdy věští budoucnost coby kartářka...). Výborné jsou její reakce na úřednické pokyny shora. Zejména zlatý mobilní telefon a služební průkaz. Gazdíková balancuje na hraně komiky a dobrosrdečné snahy pomoci vyřešit svízelnou situaci. Prostě moderní Anděl Strážný na svém místě.

Ondřej Halámek coby Simon Willis, mladý novomanžel s veškerými chybami, které k tomuto věku patří. Velmi mi připomínal Jaromíra Hanzlíka v *Takové normální rovince*. Nicméně Halámek byl svůj. Na jednu stranu se drží své profese, spisovatel románů, na druhou je čestným rytířem, který se snaží postarat se a zajistit svou manželku a následně své budoucí dítě. Vše ovšem s patričným projevem nezkušeného. Výborně si poradil s „duchařskou telepatí“, ale tu si musí každý divák objevit sám. Víc nebudeme prozrazovat.

Svetlana Janotová coby jeho manželka Flic Willisová je vedle něho ráznou ženou. Není divu, má po kom být. To jí ale nepředurčuje nálepkou semetriky nebo despotické Xantipy, jako je tomu v případě její matky. Janotová je na jevišti velmi empatická a milující, nutno podotknout, že bezesporu pragmatická. Musíme ocenit její souhru se Simonem.

Podobná harmonie panuje u těch druhých, neživých. Manželé Cameronovi (Petr Hal-

berstadt a Alena Antalová) se utopili na dovolené. Své bývalé venkovské sídlo obývají proto, že Jack je nevěřící, a tudíž nemohl do nebe. Susie sice za života v Boha věřila, ale je solidární, proto zůstala se svým manželem. Oba herci Petr Halberstadt a Alena Antalová vytvářejí na jevišti harmonický manželský pár, kdy jeden pro druhého je oporou. Ani jeden z nich neskrývá své chyby, ale za léta života i neživota si už dokázali odpustit, ale hlavně respektovat toho druhého a žít s ním v harmonickém vztahu.

Tady nám na povrch vyplouvá třetí rovina titulu *Ti druzí* – tedy ti v daném páru, protějšky. A zde musíme smeknout před inteligencí autorky textu Pam Valentine, protože nám nabízí trojstrannou reflexi druhých. Vezmeme-li v potaz, že bychom měli žít zejména pro ty druhé, a ne pro sebe. Jedině tak nebudeme sobci a přes druhé budeme ve výsledku prospěšní i sami sobě, pak je to skvělý text, který nabývá 3D rozměr. Divák se v tomto časoprostoru určitě nudit nebude.

Křídla 2020–2022 Divácká anketa

Nejoblíbenější herec:

Nejoblíbenější herečka:

Nejvýraznější tvůrčí počín: (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)
.....

Nejoblíbenější inscenace:

Josef Bouček / *Noc pastýřů*

K. Cón, S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán / *Napoleon aneb Alchymie štěstí*

G. Marshall, J. F. Lawton, B. Adams, J. Vallance / *Pretty Woman*

Yasmina Reza / *Bella Figura*

A. Zachary, M. Weiner, A. Winsberg / *První rande*

P. Gordon, J. Caird / *Jane Eyrová*

Bernhard Setzwein / *Hrabal a muž u okna*

V. Blažek, Z. Podskalský, E. Illín, V. Hála, K. Cón / *Světáci*

P. Cleary, P. LaZebnik, R. Kruschak / *Sněhurka a já*

B. Yorkey, T. Kitt / *NE/NORMÁLNÍ*

Edmond Rostand / *Cyrano z Bergeracu*

A. J. Lerner, F. Loewe / *My Fair Lady (ze Zelnáku)*

K. Latzková, I. Ondříček / *Eliška/Rejčka*

Roční předplatné 2023

Roční předplatné zahrnuje pět výtečných inscenací, jež jsou kombinací starších i novějších titulů na obou scénách a bývají vyprodány brzy po zahájení předprodeje. Vy ale díky abonentní kartičce máte po celý kalendářní rok sedadlo jisté. A po pořízení abonmá odhalíte i jeho další výhody!

V roce 2023 vás čekají výpravné i komorní muzikály, humorné i dojemné činohry – zkrátka znamenité kusy, u nichž uroníte slzy smíchu i dojetí:

Paul Gordon, John Caird:
JANE EYROVÁ

muzikál podle proslulého románu
Slavná próza Charlotte Brontëové uchvacuje čtenáře, filmové či televizní diváky a nadšení jsou i diváci divadelní, kteří muzikálovou verzi známé knihy označují za silné a půso-

bivé divadlo. S poutavým příběhem osudem zkoušené guvernanky Jane, která se nakonec dočká svého štěstí, skvěle ladí hudba plná citu i věrohodné herecké výkony.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: K. Daňhelová nebo D. Křížová, L. Janota nebo L. Vlček, A. Antalová nebo J. Musilová a další.

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíce! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zasílání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyer Činoherní a Hudební scény či na pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v lednu 2023 během slavnostního předávání cen.

Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Proto, prosím, vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

E-mail:

Tel. číslo:

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyer Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB či zašlete poštou nejpozději do 31. 12. 2022. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno, +420 533 316 360, předprodej@mdb.cz

Alan Jay Lerner, Frederick Loewe:
MY FAIR LADY (ZE ZELŇÁKU)
hudební komedie podle hry G. B. Shawa
Pygmalion

Spojení brněnského hantecu a spisovně češtiny, kterou se profesor Jindřich Hradský po uzavření sázky s plukovníkem Špičkou rozhodne různými metodami naučit květinářku Lízu Ďulínkovou, je zdrojem betátné legrace! Výsledkem však není jen proměna Lízy v dokonalou dámu, ale i proměna sebestředného profesora v osobu schopnou milovat.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: D. Křížová nebo E. Skálová, K. Pekar nebo P. Štěpán, J. Brožek nebo R. Širila, A. Novotný, J. Mazák, J. Musilová a další.

Edmond Rostand:
CYRANO Z BERGERACU
romantická báseň

„To gaskoňští kadeti jsou...“ A mezi nimi nejen velikostí nosu, ale i velikostí srdce, cítí a odvahou vyčnívá udatný šermíř Cyrano z Bergeracu, jenž je pro své ctnosti a břitkou i něžnou výmluvnost stálou ozdobou našeho repertoáru. A to opět v hlavní roli s Igorem Ondříčkem, jenž ve jménu lásky k sestřence Roxaně hájí „štit svůj čistý“.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: I. Ondříček, K. Pekar, S. Janotová, M. Isteník, V. Skála, O. Smysl a další.

Alan Zachary, Michael Weiner, Austin Winsberg:
PRVNÍ RANDE
muzikálová komedie o krizi mezilidských vztahů

První rande je originální komorní muzikál pro sedm herců, na jevišti se ale vystřídá na třicet různých postav – kromě židovského sboru se tu zhmotní třeba i Facebook a Google... Ti všichni se totiž vtipně zapojí do prvního rande Aarona a Casey a zadělají tím na chytrou zábavu, v níž se potvrdí, že protiklady se skutečně přitahují.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: D. Rymeš, E. Skálová, A. Slanina, S. Janotová, D. Vitázek, K. Pekar a V. Matušová nebo A. Zelová.

Josef Bouček:
NOC PASTÝŘŮ

drama o boji talentu s mocí
Pohlazením pro duši je nadčasová hra inspirovaná životními osudy Jakuba Jana Ryby. Vyhrocená epizoda ze života rožmitálského kantora a vynikajícího komponisty, jenž musí bojovat sám se sebou i s nepochopením svého okolí, jež zosobněno v postavě faráře Zachara odmítá přistoupit na proměňující se společenské zvyklosti, vás pohlítí.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: M. Němec, A. Antalová, J. Mazák, R. Jiřička, S. Janotová a další.

Noví zájemci si mohou Roční předplatné 2023 pořídit od 1. 11. 2022 v komerčním oddělení či online na www.mdb.cz. Cena Ročního abonmá činí: 2 800 Kč; pro důchodce, studenty a držitele průkazů ZTP a ZTP/P: 2 100 Kč.

Z dějin českého písňového textu

Jiří Suchý
DIVNÝ VĚCI

Dějou se divný věci na světě
Divný věci k zalknutí

Vrána vráně oči klove
Anděl Páně z nebe spad
Padaj padaj Ikarové
Malý děti mají hlad

Strach čiší ze světa
Ve kterým žije
Tyran i poeta
Pro zlatej kov
Strach čiší ze světa
Ve kterým prý je
Nenávist zakletá
Do sladkejch slov

Dějou se divný věci na světě
Divný věci k zalknutí

Už nastal čas
Nalejt si zas
Čistýho vína do číše
A vzpomenout
Na všechno nač
Se zapomíná nejspíše

Že vrána vráně oči klove
Anděl Páně z nebe spad
Padaj padaj Ikarové
Malý děti mají hlad

Letí roky plynou dnové
Přítomnost se ve tmě ztrácí
Hrobaři a kaprálové
Pořád mají někde práci
Vychází však slunce nové
Na obloze zpívaj ptáci
Padaj nejen Ikarové
Ale taky funebráci

Vrána vráně oči klove
Ale lidem chce se žít
Staré písně sloky nové
Zítřka všude budou znít

K Suchého textu, který vznikl krátce po smrti Jiřího Šlitra pro koncertní pásmo *Zuzana v lázni*, je – obzvlášť dnes – celkem zbytečné co dodávat. Tak snad jen příznačný závěr ze Suchého rozhovoru pro *Reflex* v roce 1996: „Když píšu, tak mě každou chvíli napadá něco, o čem vím, že by v divadle uletěla střecha, jak by lidi smíchem zařvali. Občas takový fórek vypustím jako pokusný balónek a funguje to. Ale mně je žinantní to použít natrvalo, mně to připadá laciný a já to tam nedám. Říkám si: V tom hledišti sedí třeba deset lidí, pro který *Semafor* znamenal určitou poetiku, a ty bych zklamal. Kdybych sestříhal do jednoho pořadu, co jsem vyhodil ze svých her, tak jsem dnes možná velmi úspěšný komik.“

Text: Jan Šotkovský,
kresba: Jaroslav Milfajť

Nepřehlédněte

Santiniho jazyk v listopadu naposledy!

Milí diváci, kromě již dříve avizované derniéry Havlovy komedie *Žebrácká opera* se na jevišti Činoherní scény v úterý 22. listopadu 2022 rozloučíme i s mysteriálním thrillerem *Santiniho jazyk* na motivy stejnojmenného románu úspěšného českého spisovatele Miloše Urbana.

Hlavní postavou napínavého příběhu je zaměstnanec reklamní agentury Martin Urmann v podání Dušana Vitázka, který dostane od svého šéfa zdánlivě nesplnitelný úkol: vymyslet univerzální větu, jež by dokázala prodat cokoliv. Martin se díky setkání se záhadnou dívkou v metru chytí myšlenky, že takový slogan lze najít jako zašifrované poselství v epochálních stavbách barokního stavitele Jana Blažeje Santiniho, v nichž se postupně zaplétá do znepokojivých událostí. Nebo je snad způsobuje on sám? Nečekejte tedy jen českou variaci na *Šifru mistra Leonarda*, ale originální dobrodružné putování za tajuplnými vzkazy z minulosti, a především za poznáním sebe sama.

Vstupenky jsou k dostání v pokladnách či na webu divadla www.mdb.cz.

V příštím čísle

- Rozhovor s Alanem Novotným nejen o nové silvestrovské premiéře
- Zahájíme představování našich dětských herců, včetně Eleny Juráčkové, která aktuálně hraje roli Dívky v muzikálu *Devět křížů*
- Můžete se těšit na fotoreportáž z premiéry velkolepého muzikálu *Medicus*
- S Martou Matějovou si popovídá Lenka Kolegarová
- Plakát Martina Mihála

Mediaální partneři

RENGL

DOKOŘÁN

Městské divadlo Brno

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 1863/16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360
www.mdb.cz
Šéfredaktorka:
Klára Latzková
Tisková mluvčí:
Kateřina Vižďová
Grafická úprava:
Jitka Hloušková
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
278. číslo
Vydalo MdB
za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 26. 10. 2022
Náklad 5 200 ks
Foto: Nikol Wetterová
a Tino Kratochvil
Titulní strana:
foto: Nikol Wetterová

Pippa Cleary Philip LaZebnik Ronald Kruschak
SNĚHURKA A JÁ
režie Stanislav Slovák

16. až 18. listopadu
na Hudební scéně

Lukáš Vlček, Hana Holišová, Ondřej Halánek

Světová premiéra 24. září na Hudební scéně

Robin Schenk Petr Štěpán Miroslav Ondra

DEVĚT KŘÍŽŮ

historický muzikál